

REFLEXIONS SOBRE EL PRIMER ANY D'ADHESIÓ A LA CEE.

El 13 de març, a la Institució Catalana d'Estudis Agraris, l'Alexandre Checchi, Director General de Promoció i Desenvolupament del DARP, féu un balanç del primer any d'adhesió a la Comunitat Econòmica Europea.

La política monetaria

Entre diversos aspectes tractats, volgué insistir en el problema que comportava el canvi en pessetes de l'ECU verd, per al nostre país. Tota moneda devaluada significa que els preus comunitaris no influeixen en la presa de decisions en la nostra agricultura com hauria de ser. Això fa que ens allunyem de la realitat. Ens trobem, d'aquesta manera, que el Ministeri d'Economia pot tenir més a dir en la política agrària que el mateix Ministeri d'Agricultura.

Si els preus dels productes agraris s'estabilitzen, com és avui el cas, caldrà una política d'estructures que ajudi a sortir d'aquest atzucac. A Espanya, ens trobem ara que, en estar devaluada la pesseta, degut a l'efecte monetari, la repercussió dels baixos preus reals és inferior a la que hauria de produir-se. En la mantega, la llet i el sucre, entre d'altres, l'augment real de preus comunitaris és negatiu. Però en canvi, a Espanya, degut a la pesseta devaluada, és positiva.

En el vi, a sobre, l'augment real és superior en sumar-s'hi l'efecte monetari, la repercussió dels baixos preus reals és inferior a la que hauria de produir-se. En la mantega, la llet i el sucre, entre d'altres, l'augment real de preus comunitaris és negatiu. Però en canvi, a Espanya, degut a la pesseta devaluada, és positiva.

En el vi, a sobre, l'augment real és superior en sumar-s'hi l'efecte monetari. Si el preu del vi puja, hom plantarà més, si hom no controla les superfícies, i també augmentaran les produccions per unitat de superfície. La qualitat, per tant, s'en ressentirà. En canvi, la demanda del vi tendeix a baixar i el que hom reclama són vins de qualitat. I per fer vins de qualitat cal invertir.

Per tant, política de preus i política d'estructures són dues maneres diferents de parlar del mateix.

Els excedents

L'Alexandre Checchi tocà un altre aspecte de la política agrària. Si el preu d'un producte puja, com ja hem dit, les empreses n'augmenten la producció. Si el preu baixa, l'empresa haurà de fer alguna cosa. L'explotació familiar agrària, en veure el pagès com es redueixen els seus ingressos familiars, pot buscar mantenir la seva producció tot reduint els costos (aplicant una nova tecnologia, invertint, reduint les despeses en mitjans de producció, baixant els abonats...) O també produir més. Aleshores ens trobem que, per a mantenir les entrades, l'explotació familiar agrària cau en l'endeutament i la baixada de la rendibilitat. El problema de Catalunya és que som un país de consumidors i no de productors agraris. Tot el que signifiqui subvencionar excedents i preus elevats dels productes agraris ens sortirà més car. El que ens interessa és que hom subvencioni una reforma d'estructures. A més, des que som a la CEE,

alguns productes resulten més cars als consumidors, cosa que no vol dir forçosament que siguin més bons.

Les indústries agro-alimentàries catalanes

Catalunya produeix principalment, per a les indústries agro-alimentàries. És molt important, per tant, que hom continuï creant noves indústries alimentàries a Catalunya. Però els fons del FEDER no són aplicables a Catalunya, que solament es pot acollir al Fons Social. Les ajudes per a la transformació i la comercialització han anat el 1986 prioritàriament a Andalusia, quan, en canvi, el pes de les indústries d'aquest sector és superior a Catalunya. Les ajudes de la Comunitat alteren, per tant, els paràmetres de decisió per a la instal·lació de noves indústries. Aquesta política pot tenir un efecte redistributiu de la capacitat de transformació a cada zona. Cal insistir en què la política agrícola, la paguen tots els consumidors. Si altres zones de l'Estat tenen prioritat per a rebre-les, Catalunya les està finançant.

Una política agrària irracional

Respecte a les ajudes als productes, tenim tres quarts del mateix, ja que van a parar prioritàriament a productes que tenen molt poc pes a Catalunya: Hom ha ajudat aquest any majoritàriament el cotó, seguit de l'oli d'oliva, els cereals i el sucre.

D'aquesta manera, Espanya es pot transformar en un país de productors d'excedents, ja que ens resolen les sortides per a alguns dels nostres productes. La Gran Bretanya, històricament importadora de cereals, ens exporta ordi i derivats. Aquesta política no beneficia els agricultors modernitzadors. Si seguim així, a més, els excedents irracionals complicaran encara més la situació en els propers anys.

Una política no adaptada a Catalunya

Podríem extreure una conclusió de la conferència de l'Alexandre Checchi, en el sentit de què l'experiència d'aquest primer any dins de la Comunitat rau en el fet de què ens apliquen una política de preus dels productes no adaptada a la nostra realitat i una política d'estructures alimentàries que, en part, no podrem aprofitar. Caldrà fer un esforç per a beneficiar-nos dels efectes positius de l'adhesió, i, sobretot, per a aconseguir una presència comercial arreu d'Europa. En nostre camí ha passat per la reestructuració de les nostres explotacions acollint-nos als plans de modernització (als quals l'any passat tan sols s'hi apuntaren 150 agricultors, un índex elevat, si ens comparem amb la resta de l'Estat).

Andreu Peix